

Arrest

nr. 157 553 van 1 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VANDERSTRAETEN loco advocaat M. NIYONZIMA en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het district Deh Bala in de provincie Nangarhar. U bent Pashtoun van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. Op 26 januari 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaarde Afghanistan te hebben verlaten omdat u er problemen kende met de taliban die te weten waren gekomen dat u de broer bent van Y.K.S. (OV: X; CG: 03/20844), een journalist die hen in een slecht daglicht heeft gesteld.

Op 28 februari 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u de problemen waardoor u Afghanistan had verlaten niet aannemelijk had

gemaakt. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 5 juli 2013. U diende geen beroep in bij de Raad van State.

Op 20 augustus 2013 vroeg u voor de tweede keer asiel aan. U verklaarde België sinds uw eerste asielaanvraag niet te hebben verlaten. In het kader van uw tweede aanvraag verwees u opnieuw naar uw problemen met de taliban en haalde u aan dat bij uw vorige asielaanvraag ten onrechte werd getwijfeld aan uw problemen en uw beweerde familieband met Y.K.S.. U zou tevens vernomen hebben dat uw zoon na uw vertrek uit Afghanistan werd ontvoerd en vermoord door de taliban.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: twee attesten van het districtshuis ter bevestiging van uw naamsverandering en uw problemen met de taliban, een verklaring van uw broer Y.K.S., een verklaring van een verwante onderwijzer ter bevestiging van uw problemen, een verklaring van zes dorpsoudsten ter bevestiging van uw naamsverandering en uw problemen met de taliban, de taskara's van deze dorpsoudsten, twee certificaten van een door u gevolgde opleiding als garagist, een krantenbericht over de dood van uw zoon, een attest van de school van uw kinderen, een attest over het werk van uw schoonbroer, twee medische attesten uit Pakistan, drie echografieën van uw lever, twee foto's van uw vernielde woning, vier foto's van een aanslag op een leraar in uw dorp, verschillende foto's van uw familie en een verzendingsbewijs uit Afghanistan.

Op 28 februari 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u er andermaal niet in geslaagd was uw asielrelaas en voorgehouden familieband met Y.K.S. aannemelijk te maken. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de RvV. Ter terechtzitting d.d. 4 juni 2014 legde u een nieuw stuk neer waaruit blijkt dat u op 8 april 2014 een DNA-onderzoek had aangevraagd bij het Erasmus-hospitaal te Brussel. Uit het later bijgebrachte deskundigenverslag van deze DNA-analyse, opgesteld door Dr. P. op 11 augustus 2014, blijkt dat met een zekerheid van 99,99999999% kan worden aangenomen dat u de biologische broer bent van Y.K.S..

Op grond van artikel 39/76, § 1, lid 2, van de vreemdelingenwet, viel dit nieuwe stuk evenwel buiten de beoordelingsbevoegdheid van de RvV omdat het werd ingediend na de sluiting van de debatten. De RvV oordeelde echter dat ze in het licht van de aangevraagde DNA-analyse over onvoldoende gegevens beschikte om een standpunt in te nemen over de familieband tussen u en Y.K.S. en bijgevolg over de gegrondheid van de asielaanvraag, waarop ze de eerder genomen beslissing van het CGVS vernietigde en de zaak naar het CGVS werd teruggezonden.

Op 16 oktober 2014 nam het CGVS in het kader van uw tweede asielverzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u uw individueel asielrelaas niet aannemelijk had gemaakt. Tevens werd besloten dat u zich redelijkerwijze kon vestigen in uw provinciehoofdstad Jalalabad om de algemene onveilige situatie in uw regio van herkomst te ontlopen. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de RvV. Op 22 mei 2015 bevestigde de RvV deze beoordeling en beslissing. U diende geen beroep in bij de Raad van State.

Op 6 november 2014 diende u een derde asielaanvraag in. U volhardde in uw eerder verklaarde problemen en stelt dat de man van uw nicht werd opgepakt en vermoord door de taliban. Ook haalde u de algemene onveilige situatie in uw dorp aan. Tevens stelde u dat u heeft deelgenomen aan de betogingen in België die werden georganiseerd opdat Afghanen verblijfsdocumenten zouden krijgen en stelde u dat u in een kerk heeft verbleven. U verklaarde dat de taliban op de hoogte is van uw verblijf in de kerk waardoor uw leven in gevaar is. Deze aanvraag werd geannuleerd omdat er nog geen uitspraak van de RvV was in uw tweede asielverzoek. In het kader van deze aanvraag legde u volgende documenten neer: een brief van de dorpsoudsten en maliks dd.03.08.1393, een Engelse vertaling van voorgaande brief, een kopie van een enveloppe en 2 internetartikels.

Op 4 juni 2015 diende u uw vierde en huidige asielaanvraag in. U houdt vast aan uw eerder verklaarde problemen met de taliban. U voegt hieraan toe dat uw oom, G.G.S., en uw neef, N.U.S., in 2013 asiel hebben aangevraagd in Oostenrijk op basis van dezelfde problemen als u en dat zij er in 2014 erkend werden als vluchteling. U herhaalt de algemene onveilige situatie in uw dorp. U stelt dat de dorpingen en de maliks denken dat u christen bent geworden omwille van uw kerkverblijf in België. U legt volgende documenten neer: 5 internetartikels, een usb-stick, een cd-rom, een klachtenbrief voorgelegd ter bekrachtiging aan het districtshuis die u reeds tijdens uw eerste asielaanvraag neerlegde met een vertaling, kopieën van 8 foto's met daarop familieleden van u, een kopie van 1 pagina van een Oostenrijks paspoort op naam van G.G.S., een getypt document met 5 namen erop, kopieën van 2 Belgische tijdelijke verblijfskaarten, een afdruk van een afbeelding met afgehakte hoofden en 10 foto's betreffende uw deelname aan demonstraties. U legt ook een anoniem document neer dat voor u werd opgesteld en waarin wordt geargumenteed dat uw vierde asielverzoek in overweging dient te worden genomen omdat u zou behoren tot de sociale groep van jongens en mannen 'of fighting age' die volgens het UNHCR een potentieel risicoprofiel zou uitmaken. In het document wordt eveneens gesteld dat de beoordeling van de veiligheidssituatie door de Commissaris-generaal foutief is. Ook dit laatste zou volgens de opsteller een element zijn dat als nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk

vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt, moet worden aanzien. Een kopie van een dreigbrief van de taliban dd. 19.09.1434 is aan dit anoniem document vastgehecht.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In het kader van uw vierde en huidige asielaanvraag verwijst u naar de problemen die u reeds in het kader van uw eerste en tweede asielverzoek aanhaalde (CGVS, p. 14). U voegt hieraan toe dat uw oom, G.G.S., en uw neef, N.U.S., in Oostenrijk erkend zijn als vluchteling op basis van dezelfde problemen die u aanhaalt (verklaring meervoudige aanvraag (4de AA), punt 12). Ook haalt u aan dat de dorpelingen, maliks en de taliban weten dat u in een kerk heeft verbleven en deelnam aan betogingen opdat Afghanen in België een verblijfsvergunning zouden krijgen (CGVS, p. 14). Omwille van uw kerkverblijf denken de mensen in Afghanistan dat u zich bekeerd heeft tot het christendom (CGVS, p. 14). Daarnaast stelt u dat S.K., een familielid van u, werkte bij de dienst waar men taskara's kon afhalen, dat hij omwille van bedreigingen door de taliban hiermee is gestopt waarna hij door de taliban werd vermoord omdat hij geen taskara meer voor hen kon afleveren (CGVS, p. 15; verklaring meervoudige aanvraag (3de AA), punt 12).

Vooreerst dient te worden benadrukt dat uw tweede asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde problemen. Ook besloot het CGVS dat u zich redelijkwijze kon vestigen in de provinciehoofdstad Jalalabad. De RvV volgde op 22 mei 2015 deze beoordeling en beslissing. Hiertegen diende u geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer voor wat betreft uw tweede asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast.

Met betrekking tot de brief van de dorpsoudsten en maliks dd.03.08.1393 die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet, moet vooreerst gewezen worden op tegenstrijdigheden tussen de inhoud van de door u neergelegde brief en de door u neergelegde Engelse vertaling van deze brief, enerzijds, en uw verklaringen voor het CGVS, anderzijds. Volgens zowel de op het CGVS gemaakte vertaling van de brief van de dorpsoudsten en maliks dd.03.08.1393 als uw neergelegde Engelse vertaling van deze brief blijkt dat in de betreffende brief wordt vermeld dat uw oom G.G. werd ontvoerd door de taliban en vermist is (vertaling bij document 1 (3de AA) en document 2 (3de AA)). U daarentegen ontkent expliciet dat uw oom G.G. ooit werd ontvoerd door de taliban in Afghanistan (CGVS, p. 14). U stelt dat hij werd bedreigd, maar dat hij nooit werd ontvoerd (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met de inhoud van bovenstaande brief stelt u dat uw oom werd meegenomen door de taliban en door hen werd vrijgelaten (CGVS, p. 15). Echter, hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins opgeheven. Wanneer vervolgens gevraagd wordt hoelang hij door de taliban werd meegenomen en wanneer dat was, moest u het antwoord bovendien schuldig blijven (CGVS, p. 14).

Tevens stelt u dat in bovenvermelde brief dd. 03.08.1393 gewag wordt gemaakt van uw deelname aan demonstraties in 2013 en 2014 (CGVS, p. 10). Echter, noch in de op het CGVS gemaakte vertaling van deze brief noch in de door u neergelegde Engelse vertaling ervan is er enig spoor hiervan terug te vinden (vertaling bij document 1 (3de AA) en document 2 (3de AA)).

Aangezien u met deze 2 neergelegde brieven uw verklaarde problemen wilt aantonen (CGVS, p. 11), ondermijnen bovenstaande tegenstrijdigheden ernstig de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien moet worden opgemerkt dat zowel de brief dd. 03.08.1393 als uw Engelse vertaling ervan afgestempeld zijn met een stempel van het Ministerie van Financiën (zie vertaling document 1 (3de AA)). Dit is zeer bevreemdend gezien deze brieven zijn geschreven door de plaatselijke ouderen.

Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Betreffende de klachtenbrief voorgelegd ter bekrachtiging aan het districtshuis die u reeds tijdens uw eerste asielaanvraag neerlegde met een vertaling ervan verklaart u dat u deze opnieuw neerlegt omdat er een datum verkeerd werd vertaald (CGVS, p. 12). Dit document zou opgemaakt zijn in het jaar 1389 en niet in 1386 (verklaring meervoudige aanvraag (4de AA), punt 17). Uit het administratief dossier en de beslissing die in uw eerste asielaanvraag werd genomen, blijkt echter dat deze datum steeds als 1389 werd vertaald.

Betreffende uw verklaring dat uw oom, G.G.S., en uw neef, N.U.S., in Oostenrijk erkend zijn als vluchteling op basis van dezelfde problemen die u aanhaalt (verklaring meervoudige aanvraag (4de AA, punt 12), moet worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegt waaruit blijkt op welke grond(en) deze personen een beschermingsstatus kregen in Oostenrijk. Hoe dan ook vindt elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaats. Daarbij wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door de asielzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, kunnen bestempeld worden als vervolging of ernstige schade. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Echter, dit heeft u nagelaten.

Betreffende uw deelname aan betogingen in België en uw verblijf in een kerk moet worden vastgesteld dat u zeer vaag blijft hierover. Zo stelt u dat u aan alle manifestaties heeft deelgenomen doch u kunt niet bij benadering zeggen hoeveel demonstraties het betreft (CGVS, p. 15). Ook kunt u niet vertellen wanneer en hoelang u in de kerk heeft verbleven en legt u geen enkel document neer dat uw verblijf in de kerk kan staven (CGVS, p. 16). Hierdoor wordt vermoed dat de omvang van uw persoonlijke deelname aan de betogingen en uw kerkverblijf minimaal is. De 10 foto's waarmee u uw deelname aan demonstraties wilt aantonen, tonen enkel aan dat u aan minstens één manifestatie heeft deelgenomen. In verband met de kopie van een dreigbrief van de taliban dd. 19.09.1434 moet worden vastgesteld dat hierin Afghanen die in een Europese kerk verbleven, met de dood worden bedreigd door de taliban (zie vertaling bij document 7 (4de AA)). Echter, hieruit blijkt geenszins dat de taliban zouden weten dat u in een kerk verbleven zou hebben. Daarenboven legt u hiervan enkel een kopie neer waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Ook hier dient gewezen te worden naar het gemak waarmee (ver)vals(t)e Afghaanse documenten verkrijgbaar zijn. Daarenboven stelt u dat de mensen in Afghanistan – en dus ook de taliban – op internet en televisiezenders foto's van u gezien hebben waardoor ze denken dat u bent bekeerd tot het christendom doch u kunt deze mediabronnen niet concreet vermelden (CGVS, p. 14 & 15). U komt namelijk niet verder dan te stellen dat men "Afghan refugees in Brussels" in Google moet typen (CGVS, p. 15). Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat men in Afghanistan op de hoogte is van uw verklaarde deelname aan demonstraties en uw vermeend verblijf in een kerk in België.

Daarenboven blijkt nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Voor zover er in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het christendom, dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Daarnaast stelt u dat S.K., de echtgenoot van een nicht van u, werkte bij de dienst waar men taskara's kon afhalen, dat hij omwille van bedreigingen door de taliban hiermee is gestopt waarna hij door de taliban werd vermoord omdat hij geen taskara meer voor hen kon afleveren (CGVS, p. 15; verklaring meervoudige aanvraag (3de AA), punt 12). Los van het feit dat u deze beweringen niet staakt aan de hand van enig begin van bewijs, moet worden vastgesteld dat dit geen verband houdt met de door u aangehaalde persoonlijke problemen en er evenmin ten aanzien van u een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade uit kan worden afgeleid.

In verband met het anoniem document dat voor u werd opgesteld en waarin wordt geargumenteerd dat uw vierde asielverzoek in overweging dient te worden genomen, moet tot slot worden vastgesteld dat in dit document wordt verwezen naar de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 waarin wordt aangegeven dat "depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces and AGE's are engaged in a struggle for control" mogelijks nood hebben aan internationale bescherming op basis van hun lidmaatschap van een bepaalde sociale groep. Hetzelfde zou volgens deze Guidelines gelden voor dezelfde categorie personen in regio's waar ze het risico lopen te worden gerekruteerd door het ALP. Wat uw vrees voor gedwongen rekrutering betreft, moet er echter worden vastgesteld dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit blijkt dat een asielzoeker in concreto

dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een loutere verwijzing naar de mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Daar zoals reeds vermeld geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw persoonlijke problemen met de taliban en u zich voor het overige beperkt tot het neerleggen van uittreksels uit de UNHCR Guidelines zonder enig concreet element aan te halen waaruit blijkt dat u niet naar Afghanistan zou kunnen terugkeren uit vrees voor een gedwongen rekrutering, moet worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent een risico op vervolging omwille van het behoren tot een van de in de UNHCR Eligibility Guidelines beschreven risicogroepen aan te tonen.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw asielmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere

indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015; de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 27 februari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profiledoelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviseerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit COI Focus Afghanistan: de Islamitische Staat in Afghanistan van 10 juli 2015 (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban bestrijdt. Sinds midden mei 2015 braken er op verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze incidenten zijn evenwel geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene toestand in hun regio van

herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief in de stad Jalalabad beschikt. Het CGVS herhaalt en benadrukt dat Jalalabad een stad is die, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Er is voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat de gevechten tussen IS en de taliban evenmin een impact hebben op de veiligheid op de weg van Kabul naar de stad Jalalabad. Deze gevechten zijn immers geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, terwijl de weg ten noorden van Jalalabad Nangarhar binnenkomt vanuit de provincie Laghman.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, uit uw administratief dossier blijkt dat u een meerderjarige man bent die zich in het verleden reeds op verschillende plaatsen heeft gevestigd. Zo woonde u acht jaar in Peshawar waar u het beroep van automecanicien uitoefende (CGVS 02.02.2012, p. 7) en verbleef u gedurende anderhalve maand in Jalalabad waar u, samen met uw vrouw en kinderen, terecht kon bij uw tante (CGVS 02.02.2012, p. 15). Deze context, samen met het feit dat uw neef een dokter is in het ziekenhuis van Jalalabad (CGVS 02.02.2012, p. 11 ; CGVS, p. 7) en dat de dochter van uw tante eveneens in Jalalabad verblijft (CGVS, p. 7), moet u toelaten om u in die stad te vestigen. Verder bent u trouwens niet ongeschoold (CGVS 02.02.2012, p. 8) en kan u lezen (CGVS 02.02.2012, p. 13). Uw verklaringen als zou u slechts 4 jaar naar school zijn gegaan en slechts een beetje Pashtou kunnen lezen, zoals u tijdens uw huidige asielaanvraag aangeeft (CGVS, p. 8), zijn onwaarschijnlijk. U heeft namelijk een facebookaccount (zie administratief dossier) waarop vermeld staat dat u naar de Pakistaanse "Lahore Grammar School" bent gegaan. Uw verklaring als zou iemand anders deze account voor u hebben aangemaakt (CGVS, p. 9), overtuigt niet. Des te meer aangezien u eerst stelt dat u deze facebookaccount niet gebruikt omdat u niet weet hoe u dit moet gebruiken om vervolgens te stellen dat u hiermee chat met vrienden (CGVS, p. 9). Bovendien blijkt uit de print van uw facebookaccount dat u het woordspel "Scrabble Sprint" gebruikte en zijn er verschillende Engelstalige pagina's die u leuk vindt, terwijl u verklaart geen Engels te kunnen spreken (CGVS, p. 8). Omwille van bovenstaande vaststellingen wordt vermoed dat u hoger geschoold bent dan u de asielinstanties wilt doen geloven. De vaststellingen bovendien dat uw oom M.G.G. er samen met de smokkelaar in slaagde voor het nodige geld en een paspoort te zorgen (CGVS 02.02.2012, p. 15), dat u over een areaal landbouwgrond van 8 jérib en 3 à 4 jerib tuin kan beschikken (CGVS 02.02.2012, p. 9 ; CGVS, p. 8) en dat ook uw schoonfamilie in het bezit is van een huis groot genoeg om uw vrouw en 8 kinderen te huisvesten (CGVS, p. 6), schetsen daarnaast het beeld van een allesbehalve onbemiddelde familie. In dit opzicht, en met deze doorlichting in het achterhoofd, moet u redelijkerwijs in staat zijn om in Jalalabad een nieuw leven te beginnen. Bovendien bevindt het district Deh Bala zich op amper dertig à veertig kilometer van de stad Jalalabad en kan er bijgevolg geen twijfel over bestaan dat u vertrouwd bent met het reilen en zeilen in deze stad. Er kan dan ook verwacht worden dat u heden in staat bent om u in de stad Jalalabad te vestigen om u aan de algemene situatie in het district Deh Bala te onttrekken. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad Jalalabad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dit onmogelijk is omwille van de problemen die u er met de taliban heeft gekend (CGVS, p. 16). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw

beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De overige door u neergelegde documenten kunnen geenszins bovenstaande beslissing wijzigen.

De loutere verwijzing in een anoniem document naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de stelling dat een wetenschappelijk onderzoek van de onderzoeksmethodologie van de Commissaris-generaal in 2008 zou hebben geconcludeerd dat de toenmalige risicobeoordeling niet correct zou zijn geweest, volstaat geenszins om de actuele beoordeling van de specifieke veiligheidssituatie in Jalalabad door de Commissaris-generaal te weerleggen. De 2 internetartikels over de aanwezigheid en activiteiten van de taliban in Nangarhar en Jalalabad die u voorlegde tijdens uw derde asielaanvraag (CGVS, p. 11; verklaring meervoudige aanvraag (3de AA), punt 19) dateren van 2014 en doen derhalve evenmin afbreuk aan de meer recente beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad door de Commissaris-generaal. Noch doen deze artikels afbreuk aan de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen met de taliban. De afbeelding van afgehakte hoofden van regeringssoldaten, zonder datering, plaats- of bronvermelding, en 3 internetartikels die u in het kader van uw vierde en huidige aanvraag neerlegde en die handelen over een drone-aanval in Nangarhar, gevechten tussen de taliban en IS in het district Nazyano en de onthoofding om nog onbekende redenen van een dorpshef in het district Batikhot (CGVS, p. 10 & 11; verklaring meervoudige aanvraag (4de AA), punt 17) doen evenmin afbreuk aan bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad.

De usb-stick en cd-rom bevatten dan weer een filmpje waarop de onthoofding van een dorpsgenoot zou te zien zijn. Los van het feit dat de identiteit van het slachtoffer niet blijkt uit het filmpje, dient vastgesteld te worden dat deze onthoofding geen verband houdt met de door u aangehaalde persoonlijke problemen (CGVS, p. 12). De kopieën van 8 foto's met daarop familieleden van u kunnen geenszins uw verklaarde problemen in Afghanistan aantonen. De kopie van 1 pagina van een Oostenrijks paspoort op naam van G.G.S. en de kopieën van 2 Belgische tijdelijke verblijfskaarten tonen louter aan dat deze personen legaal in Oostenrijk – wat G.G. betreft – en in België – wat de 2 anderen betreft – verblijven. Echter, ieder asielerzoek dient op individuele basis te worden beoordeeld. Het getypte document met 5 namen erop bevat geen enkele informatie aangaande uw vermeende problemen in Afghanistan. De door u neergelegde kopie van een enveloppe tijdens uw derde asielaanvraag toont enkel aan dat u briefwisseling uit Afghanistan heeft ontvangen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, op de afwezigheid van motivering, op een verkeerde motivering, op de schending van het evenredigheidsbeginsel, op machtsmisbruik, op de schending van "het algemene beginsel van goede administratie" en van "het beginsel volgens welk de overheid met alle aspecten van het dossier rekening moet houden" et cetera.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"1. Het CGVS beweert ten onrechte dat er onduidelijkheid bestaat over de ontvoering van de oom van de verzoeker, G.G.S.. G.G.S. werd wel degelijk ontvoerd door de taliban, dit is terug te vinden in een brief van de dorpsoudsten en maliks dd. 03.08.1393. In deze brief staat dat G.G. ontvoerd werd door de taliban en achteraf werd vrijgelaten. CGVS beweert echter ten onrechte dat de verzoeker expliciet heeft gezegd dat zijn oom nooit ontvoerd was door de taliban. De verzoeker heeft wel degelijk gezegd dat zijn oom was ontvoerd en achteraf was vrijgelaten, maar dit werd door de aanwezige tolk fout vertaald.

2. De CGVS verklaart vervolgens dat de verzoeker zich nooit daadwerkelijk heeft bekeerd tot het christendom. De verzoeker legt documenten neer die aantonen dat hij zich bekeerd heeft tot het

christendom. Zoals het CGVS zelf verklaart, is apostasie volgens de Islamitische wet in Afghanistan verboden. De verzoeker loopt dus wel degelijk een reëel gevaar bij zijn terugkeer.

3. De oom, G.G.S., en de neef, N.U.S., van de verzoeker werden in Oostenrijk erkend als vluchteling. De oom van de verzoeker bevestigt dat deze erkenning op basis van dezelfde problemen is gebaseerd als die de verzoeker aanhaalt.

4. De CGVS verklaart dat burgers in Jalalabad niet geviseerd worden door de opstandelingen en dat het er relatief veilig is. De verzoeker woont echter niet in Jalalabad maar in een dorp niet ver van de stad. Waar de controle van de overheid veel minder is. Bovendien worden burgers wel geviseerd door de taliban als zij geld willen of ze iemand willen rekruteren voor hun gevecht. Aangezien de verzoeker een mecanicien is en verschillende gronden bezit, is hij een rijk man in Afghanistan. Hij loopt dus duidelijk gevaar om door de taliban geviseerd te worden omdat zij geld nodig hebben voor hun gevecht.

5. De CGVS verklaart dat de verzoeker een cd-rom en een usb-stick neerlegde waarop de onthoofding van een dorpsgenoot van de verzoeker zou te zien zijn. Op de video zijn echter twee personen te zien die onthoofd worden door de taliban. De namen van deze personen zijn K.H. en N.M., beide afkomstig uit Asiam Pachiena Gam. De CGVS beweert dat de identiteit van het slachtoffer niet blijkt uit het filmpje, dit komt doordat dit nooit aan de verzoeker is gevraagd.

6. De broer van de verzoeker, Y.K.S., is erkend in België op basis van gelijkaardige problemen met de taliban. Hij was een journalist die de taliban in een slecht daglicht had gesteld, waardoor hij problemen kreeg. Uit een DNA-test blijkt dat de probabiliteit van het broederschap tussen de verzoeker en Y.K.S., 99,99 99 99 99% bedraagt. Aangezien de taliban ook wraak neemt op familieleden van gezochte personen, loopt de verzoeker omwille van het werk van zijn broer ook persoonlijk gevaar.

7. Er dient eveneens op gewezen te worden dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid, volgens het UNHCR HANDBOEK:

“Normaal gezien ligt de bewijslast bij degene die een aanvraag indient. Echter, bij de meeste asielaanvragen is de asielaanvrager niet in staat zijn verklaringen te ondersteunen met schriftelijke bewijzen of andere.

De gevallen waar de aanvrager bewijzen kan leveren van al zijn afgelegde verklaringen, zijn eerder de uitzondering dan de regel.

Zelfs als de bewijslast in principe op de aanvrager rust, is het zowel de taak van de aanvrager als de onderzoeker om gezamenlijk alle feiten naar vort te brengen en te evalueren.

In bepaalde gevallen komt het zelfs aan de onderzoeker toe om alle middelen, waarover hij beschikt, te gebruiken om de noodzakelijke bewijzen te verzamelen ter ondersteuning van de aanvraag.”

(paragraaf 196 UNHCR Handboek)

Tegenstrijdige verklaringen zijn niet voldoende om te besluiten tot een weigering van het vluchtelingenstatuut.

“Tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.”

(paragraaf 199 UNHCR Handboek)

8. Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat-vluchteling het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Er wordt verondersteld dat de onderzoeker een beslissing neemt die van levensbelang is voor de asielzoeker, deze moet dan dus ook genomen worden in een geest van rechtvaardigheid en begrip.

In onderhavig geval, dient men echter te besluiten dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met voornoemde fundamentele aanwijzingen.

In een arrest van 2 oktober 2008 velde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een arrest waarin volgende motivering en redenering te lezen staat:

“De Raad is de mening toegedaan eraan te moeten herinneren dat het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling tijdens het onderzoek van de asielaanvraag neerkomt te of de kandidaat-vluchteling al dan niet gegronde redenen heeft vervolgingen te vrezen omwille van motieven voorzien in het Verdrag van Geneva. De evaluatie van de geloofwaardigheid is enkel een nodige stap om op de bovenvermelde vraag te antwoorden, doch dient vermeden te worden dat deze stap de vraag zelf uit het oog doet verliezen. Ingeval van twijfels omtrent de waarachtigheid van bepaalde feiten of de eerlijkheid van de asielzoeker, neemt dit niet weg dat men zich niettemin moet buigen over het al dan niet bestaan van een risico voor vervolgingen die zou kunnen vaststaan of als zeker beschouwd zou kunnen worden, en dit ondanks bepaalde twijfels over overige elementen.

Er wordt dus nogmaals onderstreept dat indien er zelfs maar enige twijfel bestaat over bepaald element, er toch verder moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's.

9. Aangestipt moet worden dat verzoeker naaste familie in Europa heeft, van mensen die asiel hebben gekregen op grond van praktische dezelfde problemen met de taliban; het gaat onder meer om zijn broer Y.K., vluchteling in België en om zijn oom G.G., vluchteling in Oostenrijk."

2.2. Stukken

Per fax en ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota drie getuigschriften neer samen met de identiteitsbewijzen van de betrokkenen alsook een verklaring van verzoeker zelf (rechtsplegingsdossier, stukken 7 en 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) er tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de inhoud van de door hem neergelegde brief van de dorpsoudsten en de maliks van 03.08.1393 en de door hem neergelegde Engelse vertaling, alsook zijn verklaringen op het CGVS, (ii) nergens in voormelde brief een spoor is terug te vinden van zijn beweerde deelname aan demonstraties in 2013 en 2014, (iii) zowel voormelde brief als de Engelse vertaling ervan werden afgestempeld door het Ministerie van Financiën, terwijl de brief zou zijn geschreven door de plaatselijke ouderen, (iv) uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk kunnen worden verkregen, (v) de datum van de klachtenbrief die aan het districtshuis werd voorgelegd, steeds vertaald werd als 1389, (vi) hij geen document bijbrengt waaruit blijkt op welke grond(en) zijn oom en neef in Oostenrijk als vluchteling zouden zijn erkend en elk verzoek tot internationale bescherming bovendien individueel wordt onderzocht, (vii) hij vage verklaringen aflegt over zijn beweerde deelname aan demonstraties en zijn verblijf in een kerk in België, (viii) nergens uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt, alsook dat hij louter door te bevestigen dat hij nog moslim is, kan ontsnappen aan vervolging indien hij (valselijk) van apostasie beschuldigd zou worden, (ix) hij de moord op de echtgenoot van zijn nicht niet staft met enig (begin van) bewijs en dit geen verband houdt met zijn persoonlijke problemen, en (x) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Bij 's Raads arrest nummer 106 387 van 5 juli 2013, dat kracht van gewijsde heeft, werd de ongeloofwaardigheid vastgesteld van verzoekers asielrelaas en van zijn verwantschap met Y.K.S. in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Bij 's Raads arrest nummer 146 062 van 22 mei 2015, dat eveneens kracht van gewijsde heeft, werd vastgesteld dat verzoekers verwantschap met Y.K.S. niet meer wordt betwist, doch dat nog steeds geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers individueel asielrelaas gelet op het feit dat elke aanvraag om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht.

In onderhavig verzoekschrift ontkent verzoeker dat hij ooit expliciet zei dat zijn oom nooit ontvoerd was door de taliban. Nochtans verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS uitdrukkelijk dat zijn oom niet ontvoerd werd door de taliban, enkel bedreigd (gehoorverslag CGVS 7 augustus 2015, p. 14). Dat dit verkeerd werd vertaald door de tolk tijdens het gehoor, is een blote *post factum*-bewering, die op geen enkele manier wordt gestaafd.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij zich tot het christendom heeft bekeerd, kan niet worden ingezien over welke documenten verzoeker het heeft. In het administratief dossier (zie map 'Documenten'), noch bij onderhavig verzoekschrift bevindt er zich enig stuk waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker zich tot het christendom heeft bekeerd. Het getuigschrift van een pastoor uit Brussel (rechtsplegingsdossier, stukken 7 en 9) stelt immers enkel dat verzoeker in een kerk verbleef, doch niet dat hij zich tot het christendom bekeerde.

Aangaande de erkenning van zijn oom en neef als vluchtelingen in Oostenrijk, komt verzoeker niet verder dan de bewering dat zijn oom bevestigt dat hij als vluchteling werd erkend op basis van dezelfde problemen als die van verzoeker (rechtsplegingsdossier, stukken 7 en 9). Aan het getuigschrift van zijn oom kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend, gelet op het gesolliciteerd karakter ervan. Daarenboven dient erop gewezen dat ieder dossier individueel dient te worden beoordeeld; de bijgevoegde identiteitsbewijzen van verzoekers oom en neef wijzen niets aan deze vaststelling.

Waar verzoeker stelt dat hij wel geviséerd wordt door de taliban wanneer die geld willen of iemand willen rekruteren en hij erop wijst dat hij in Afghanistan een rijke man is, dient erop gewezen dat verzoeker zijn vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken, hetgeen hij opnieuw nalaat.

Wat betreft de identiteit van de personen die in het filmpje op de USB-stick en de cd-rom worden onthoofd, komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift plots op de proppen met twee namen en stelt hij dat hem hier tijdens het gehoor niet om werd gevraagd. Er dient op gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te "sturen". Op welke wijze deze onthoofdingen verband houden met zijn persoonlijke problemen, toont verzoeker verder nog steeds niet aan.

Waar verzoeker verwijst naar de problemen van zijn broer Y.K.S., kan verwezen worden naar hetgeen hieromtrent hoger reeds werd gesteld aangaande 's Raads arrest nummer 146 062 van 22 mei 2015, dat kracht van gewijsde heeft.

Waar verzoeker verwijst naar enkele paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient erop gewezen dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

Waar verzoeker stelt dat rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd en zijn psychologische stoornissen, laat hij na *in concreto* aan te duiden waar, wanneer of op welke manier verweerder volgens hem onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn persoonlijkheid, zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd of zijn psychologische stoornissen. Wat dit laatste betreft brengt verzoeker bovendien geen enkel medisch of psychologisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat hij te kampen heeft met psychologische stoornissen, laat staan dat hij hierdoor niet in staat zou zijn tot het afleggen van coherente verklaringen.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld.

Op welke wijze het getuigschrift van een woordvoerder van een collectief voor Afghanen in België (rechtsplegingsdossier, stukken 7 en 9) de motieven in de bestreden beslissing zou kunnen weerleggen, kan niet worden ingezien.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt. Bijgevolg dient vastgesteld dat verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die de beoordeling in 's Raads arrest nummer 146 062 van 22 mei 2015 in een ander daglicht zouden kunnen stellen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren af en toe incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze zijn hoofdzakelijk gericht tegen troepen en bevoorradingskonvoien en meestal zonder burgerslachtoffers. Een journalist, tevens voorzitter van de journalistenbond in Nangarhar, antwoordde op de vraag naar de veiligheid op de weg dat ze "volkomen veilig" is maar dat er wel een groot probleem is qua verkeersveiligheid. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter in tegenstelling tot wat verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift stelt geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. (COI Focus; "Afghanistan, Veiligheidssituatie Jalalabad", 12 en 13, 10 maart 2015).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation*" van januari 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat de stad Jalalabad, in afwijking van de rest van de provincie Nangarhar maar net zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflict-gerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "*Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan*" van 10 juli 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering "IS in Khorasan" niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald is.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, uit uw administratief dossier blijkt dat u een meerderjarige man bent die zich in het verleden reeds op verschillende plaatsen heeft gevestigd. Zo woonde u acht jaar in Peshawar waar u het beroep van automecanicien uitoefende (CGVS 02.02.2012, p. 7) en verbleef u gedurende anderhalve maand in Jalalabad waar u, samen met uw vrouw en kinderen, terecht kon bij uw tante (CGVS 02.02.2012, p. 15). Deze context, samen met het feit dat uw neef een dokter is in het ziekenhuis van Jalalabad (CGVS 02.02.2012, p. 11 ; CGVS, p. 7) en dat de dochter van uw tante eveneens in Jalalabad verblijft (CGVS, p. 7), moet u toelaten om u in die stad te vestigen. Verder bent u trouwens niet ongeschoold (CGVS 02.02.2012, p. 8) en kan u lezen (CGVS 02.02.2012, p. 13). Uw verklaringen als zou u slechts 4 jaar naar school zijn gegaan en slechts een beetje Pashtou kunnen lezen, zoals u tijdens uw huidige asielaanvraag aangeeft (CGVS, p. 8), zijn onwaarschijnlijk. U heeft namelijk een facebookaccount (zie administratief dossier) waarop vermeld staat dat u naar de Pakistaanse "Lahore Grammar School" bent gegaan. Uw verklaring als zou iemand anders deze account voor u hebben aangemaakt (CGVS, p. 9), overtuigt niet. Des te meer aangezien u eerst stelt dat u deze facebookaccount niet gebruikt omdat u niet weet hoe u dit moet gebruiken om vervolgens te stellen dat u hiermee chat met vrienden (CGVS, p. 9). Bovendien blijkt uit de print van uw facebookaccount dat u het woordspel "Scrabble Sprint" gebruikte en zijn er verschillende Engelstalige pagina's die u leuk vindt, terwijl u verklaart geen Engels te kunnen spreken (CGVS, p. 8). Omwille van bovenstaande vaststellingen wordt vermoedt dat u hoger geschoold bent dan u de asielinstanties wilt doen geloven. De vaststellingen bovendien dat uw oom M.G.G. er samen met de smokkelaar in slaagde voor het nodige geld en een paspoort te zorgen (CGVS 02.02.2012, p. 15), dat u over een areaal landbouwgrond van 8 jérib en 3 à 4 jerib tuin kan beschikken (CGVS 02.02.2012, p. 9 ; CGVS, p. 8) en dat ook uw schoonfamilie in het bezit is van een huis groot genoeg om uw vrouw en 8 kinderen te huisvesten (CGVS, p. 6), schetsen daarnaast het beeld van een allesbehalve onbemiddelde familie. In dit opzicht, en met deze doorlichting in het achterhoofd, moet u redelijkerwijs in staat zijn om in Jalalabad een nieuw leven te beginnen. Bovendien bevindt het district Deh Bala zich op amper dertig à veertig kilometer van de stad Jalalabad en kan er bijgevolg geen twijfel over bestaan dat u vertrouwd bent met het reilen en zeilen in deze stad. Er kan dan ook verwacht worden dat u heden in staat bent om u in de stad Jalalabad te vestigen om u aan de algemene situatie in het district Deh Bala te onttrekken. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad Jalalabad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dit onmogelijk is omwille van de problemen die u er met de taliban heeft gekend (CGVS, p. 16). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

In onderhavig verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij in een dorp woont niet ver van de stad, waar de controle van de overheid veel minder is, hetgeen geen afbreuk doet aan de voorgaande vaststellingen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER